

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Kateřiny Bednařikové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobkyně: **Mektec Manufacturing Corporation Europe CZ s.r.o.**
se sídlem Rudolfovská tř. 204, České Budějovice

proti
žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**
se sídlem nábr. Kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2025, čj. 7269/25/4100-12711-109302,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 26. 2. 2025 ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2025, čj. 7269/25/4100-12711-109302 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), rozhodnuto o žádosti žalobkyně o prominutí úroků z posečkané částky ze dne 15. 11. 2024 (dále jen „Žádost“), a to tak, že se částečně promíjí:
 - úrok z posečkané částky daně z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 z částky úroku 3 677 062 Kč v částce 735 413 Kč,
 - úrok z posečkané částky DPPO za zdaňovací období od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2022 z částky úroku 330 839 Kč v částce 66 168 Kč.

Celkem bylo prominuto 801 581 Kč z částky 4 007 901 Kč, což odpovídá 20 % z uvedené částky.

2. Shora uvedenému předcházelo: Dne 19. 6. 2024 pod čj. 116282/24/4100-12711-109302 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobkyni posečkána a do splátek rozložena úhrada DPPO za zdaňovací období let 2019 a 2022 podle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu (dále jen „Rozhodnutí o posečkání“). Žalobkyni byla následně doručena dne 8. 11. 2024 dvě vyrozumění o úroku z posečkané částky ze dne 7. 11. 2024, čj. 201185/24/4100-12711-109302 a čj. 201192/24/4100-12711-109302, kterými byla žalobkyně zpravena o předpisů úroků z posečkané částky DPPO za dotčená zdaňovací období. Následně žalobkyně požádala o prominutí úroků z posečkané částky.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení věci, čímž měl žalovaný překročit meze správního uvážení a porušit zásadu zákazu libovůle. Žalobkyně napadá napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Ovšem v rozsahu, ve kterém bylo její žádosti vyhověno souhlasí se závěry žalovaného. Nesouhlasí s nimi v rozsahu, ve kterém jí nebylo vyhověno (80 % úroků z posečkané částky). Žalobkyně je přesvědčena, že měl žalovaný vyhovět minimálně dalším dvěma důvodům uvedeným v její Žádosti vyplývajícím z Pokynu Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-58 k promíjení příslušenství daně, čj. 49837/22/7700-10123-050167 (dále jen „Pokyn GFŘ-D-58“ či „Pokyn GFŘ“), nikoliv pouze jednomu, čímž podle žalobkyně zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.
4. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný porušil principy správního uvážení, neboť posoudil skutkově i právně totožné otázky v napadeném rozhodnutí v rozporu se svými vlastními závěry obsaženými v Rozhodnutí o posečkání, a to bez logického odůvodnění dané rozdílnosti posouzení ekonomické situace žalobkyně na základě stejných podkladů. Žalobkyně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, a na rozsudek ze dne 26. 10. 2007, čj. 4 As 10/2007-109. Dále žalobkyně namítá, že odlišnost závěrů v jednotlivých rozhodnutích porušuje princip právní jistoty a zásadu rovného zacházení. V souvislosti s tím

Shodu s prvopisem se potvrzuje: J. M.

odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03. Žalovaný měl zcela nepředvídatelně dojít k odlišným závěrům při posuzování nikoliv podobné, nýbrž téže otázky.

5. Dále žalobkyně rozporuje závěr žalovaného, že nejednoznačnost právní úpravy není ospravedlnitelným důvodem pro prominutí úroků z posečkáni. Žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že doměření daňové povinnosti vzniklo pouze na základě nejednoznačné právní úpravy, která je známá pro svoji komplikovanost. Žalobkyně se proto domnívá, že se jedná o důvod pro prominutí úroků z posečkáni nad rámec Pokynu GFŘ-D-58. Žalobkyně uvádí, že k prodlení úhrady daně nedošlo její liknavostí, nezodpovědností či úmyslným jednáním. Žalobkyně naopak při zjištění chyby spolupracovala se žalovaným a dobrovolně podala dodatečné daňové přiznání. Při přípravě řádného daňového přiznání byla nicméně žalobkyně v dobré víře, že jedná správně a v souladu se zákonem. V souvislosti s tímto tvrzením žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2024, čj. 6 Afs 158/2023-35, podle něhož Nejvyšší správní soud považuje nejednoznačnou právní úpravu za přípustný omluvitelný důvod pro prominutí úroků. Dle žalobkyně nejde o důvod explicitně uvedený v Pokynu GFŘ, a proto musí jít o důvod pro rozhodování nad rámec Pokynu. Nejasná právní úprava se podílela na prodlení s úhradou daně v zásadní intenzitě; proto ji dle žalobkyně nelze opomenout.
6. Žalobkyně vytýká žalovanému, že učinil v napadeném rozhodnutí opačný závěr oproti závěru v Rozhodnutí o posečkáni, ve kterém uznal nejednoznačnost právní úpravy jako důvod pro vznik doměření daně, což ho vedlo k výjimečnému posečkáni zpětně od původního data splatnosti. Žalobkyně dodává, že si je vědoma samostatnosti řízení o posečkáni daně a o prominutí úroků z posečkáni, i přesto je ovšem přesvědčena, že musí být hodnocení žalovaného v rámci obou řízení konzistentní, pokud žalovaný vychází z téhož skutkového stavu, posuzuje tytéž skutečnosti a hodnotí tytéž právní otázky, neboť se v opačném případě jedná o hodnocení v rozporu s principem právní jistoty. Žalobkyně konstatuje, že nejasnost právní úpravy je jediným důvodem prodlení úhrady DPPO za předmětná zdaňovací období a je nutné považovat ji za ospravedlnitelný důvod prodlení.
7. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěrem žalovaného v souvislosti s posouzením její ekonomické situace zakládající tvrdost úroků. Žalobkyně poukazuje na dvě žádosti o posečkáni ve vztahu k doměření DPPO za zdaňovací období kalendářních let 2020 a 2021 (podaná dne 9. 2. 2024) a za zdaňovací období kalendářních let 2019 a 2022 (podaná dne 21. 5. 2024), kdy bylo oběma žádostem vyhověno z důvodu nepříznivé ekonomické situace žalobkyně. V rámci obou žádostí o posečkáni předložila žalobkyně standardní důkazní prostředky prokazující její finanční situaci (rozvaha, výkaz zisku a ztrát, predikce cash-flow, výpis z bankovních účtů apod.); na základě nich žalovaný v obou případech dovedl velmi nepříznivou ekonomickou situaci žalobkyně. Tytéž podklady v mírně aktualizované podobě byly žalobkyní předloženy také v rámci Žádosti. S ohledem na recentnost podkladů poskytnutých v rámci druhé žádosti o posečkáni (předloženy čtyři měsíce před podáním žádosti o prominutí) a s ohledem na to, že většina podkladů je relevantní na roční bázi, a s ohledem na to, že byla poskytnuta predikce cash-flow, považovala žalobkyně svou finanční situaci za prokázanou. Obsah předložených podkladů byl aktuální a byl obsahem spisu a byl žalovanému znám; navíc na ně i v napadeném rozhodnutí odkazuje. Pro žalobkyni je nelogický a překvapivý závěr žalovaného, že nedisponuje žádnými novými podklady a

důkazními prostředky. Dle žalobkyně je nelogické, že z totožných podkladů žalovaný před čtyřmi měsíci dovodil tíživou ekonomickou situaci žalobkyně a nyní ji neshledal, aniž by tento rozpor vysvětlil.

8. Žalobkyně dále popisuje svoji současnou ekonomickou situaci, která se od Rozhodnutí o posečkání dále zhoršila, a dodává, že uhrazení úroků z posečkané částky pro ni představuje znatelný zásah. Poukazuje na to, že dobrovolně vykázala daň 32,5 milionů Kč, kteroužto částku ve splátkách a s obtížemi uhradila. Žalobkyně tvrdí, že si zakládá na tom, že plní své povinnosti vůči státu řádně a včas, a má za to, že tuto skutečnost jí nelze klást k tíži tím, že když zvládla uhradit splátky posečkané daně, tak zvládne splatit i úroky. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, že úhrada úroků pro ni nebude nijak problematická a neznamena pro ni žádnou újmu, neboť žalovaný podle ní řádně nerefletoval její zhoršenou finanční situaci po úhradě posečkané daně (cca 32 milionů Kč). Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného, který uvádí, že žalobkyně měla čas opatřit si potřebné zdroje k úhradě úroku na posečkané dani např. prodejem majetku nebo sjednáním bankovního účtu. Žalovaný totiž zřejmě došel k závěru, že žalobkyně nedisponuje dostatečnými zdroji, a přesto tvrdí, že by neprodlená úhrada neznamena pro žalobkyni vážnou újmu. Kromě těchto úroků z posečkané daně musí žalobkyně uhradit ještě cca 2 miliony Kč na úrocích z posečkané daně za zdaňovací období let 2020 a 2021.
9. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně nezákonné pro rozpor s principem právní jistoty, předvídatelnosti rozhodnutí a pravidly logiky, neboť žalovaný dospěl k závěru, že se žalobkyně nenachází v tíživé ekonomické situaci, čímž došlo k překročení mezí správního uvážení, a to protichůdným vyhodnocením totožných skutečností ve dvou rozhodnutích v krátké době po sobě vydaných.
10. Závěrem žalobkyně shrnuje své žalobní námitky a navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že postupoval v souladu s Pokynem GFŘ-D-58 při posuzování prominutí úroků z posečkání v projednávané věci.
12. K nejednoznačnosti právní úpravy jako ospravedlnitelnému důvodu prominutí úroků z posečkání žalovaný uvedl, že souhlasí se žalobkyní, že právní úprava v oblasti převodních cen je komplikovaná a dochází zde k pochybením daňových subjektů, ale nejedná se o ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroků. Žalovaný poukázal na odpovědnost daňového subjektu za správné nastavení cen a dodává, že složitost nespočívá v samotné právní úpravě, nýbrž v její správné aplikaci daňovými subjekty v konkrétních případech. Při nejasnostech či pochybách lze využít institut závazného posouzení. Žalobkyně nejprve toto řízení iniciovala, ale k výzvě nedoplnila podanou žádost, a proto o žádosti žalovaný nerozhodl. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by nejednoznačnost právní úpravy byla jediným důvodem pro vznik nedoplatku na dani. Nadto se žalobkyně vyjadřuje pouze v obecné rovině, nikoliv konkrétně o dopadu dané právní úpravy na projednávanou věc. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že by přiznáním takového důvodu jako ospravedlnitelného došlo k vybočení ze zavedené správní praxe.

13. V souvislosti s další žalobní námitkou žalovaný popisuje rozdílnost mezi řízením o posečkání daně a řízením o prominutí úroků z posečkání, ze které vyplývá, že žalovaný může v jednotlivých řízeních dospět k odlišným závěrům a přiřknout jim jiné právní důsledky. Žalovaný poukázal na to, že v obou řízeních šlo o jinou výši jistiny (doměřená daň vs. úrok z posečkané daně). Na základě shodných podkladů (např. k otázce ekonomických poměrů žalobkyně) mohl žalovaný dospět k odlišným závěrům.
14. Žalovaný dále poznamenává, že nejednoznačnost právní úpravy byla zohledněna v Rozhodnutí o posečkání, kdy na základě této skutečnosti bylo povoleno posečkání s výhodnějšími, zpětnými účinky, čímž byla žalobkyni fakticky snížena výše úroku z prodlení na polovinu.
15. Žalovaný nesouhlasí ani s argumentací žalobkyně týkající se jejich ekonomických poměrů. Opět poukázal na možnost odlišných závěrů v jednotlivých řízeních a dodal, že je podstatné, aby aktuální tvrzení daňového subjektu poskytlo dostatečnou oporu pro vyhovující rozhodnutí správce daně. Ekonomickou situaci posuzoval žalovaný tedy nově ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na odlišnost posuzování ekonomické situace žalobkyně, kdy v případě posečkání daně posuzoval, zda je žalobkyně schopna okamžitě a v plné výši uhradit doměřenou daňovou povinnost. V případě prominutí úroků z posečkání se pak jedná o otázku, zda by žalobkyně vůbec byla schopna daný úrok uhradit. Žalovaný konstatuje, že cash flow bylo schopné pojmout předmětné úroky z posečkání. Žalobkyně navíc tvrzenou závažnou újmu pouze tvrdila, ovšem žádným způsobem ji nepodložila ani neupřesnila. Žalovaný proto konstatuje, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, a navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
16. Žalobkyně ve své replice opakuje své námitky a tvrzení uvedená v podané žalobě. K nejasnosti právní úpravy žalobkyně doplnila, že pokud jsou faktické a právní vztahy natolik složité (jak tvrdí i žalovaný), že je obtížné na ně aplikovat obecná pravidla, jedná se *de facto* o nejasnost právní úpravy v širším smyslu. Žalobkyně setrvává na tom, že řízení o posečkání a řízení o prominutí posečkaného úroku vycházela z téhož skutkového stavu, posuzovaly se totožné skutečnosti a hodnotily se totožné právní otázky; proto měly být oba výsledky řízení konzistentní. Žalobkyně uvádí, že argument žalovaného týkající se závazného posouzení způsobu sjednání převodních cen je irelevantní pro posouzení otázky, zda nejasnost právní úpravy může být důvodem pro prominutí úroků z posečkání.
17. Dále žalobkyně uvádí, že nezpochybňuje povinnost žalovaného posuzovat ekonomickou situaci daňového subjektu ke dni rozhodnutí o prominutí úroků z posečkání, ale nelze mít podle ní pochyby o tom, že její ekonomická situace byla v mezidobí horší. Žalovaný podle žalobkyně bagatelizuje dopad úhrady úroků z posečkání na její ekonomickou situaci. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se odlišnost závěrů v jednotlivých rozhodnutích může lišit na základě různé výše jistiny v řízení o posečkání daně a v řízení o promíjení úroků z posečkání. Závěrem žalobkyně konstatuje, že žalovaný došel k nelogickému závěru, že úhrada dalších milionů korun pro žalobkyni nepředstavuje žádnou újmu; ekonomická situace žalobkyně se po úhradě doměřené daně velmi zhoršila. Žalovaný dle žalobkyně ignoruje kumulativní efekt všech finančních závazků, které musela žalobkyně v krátkém časovém období uhradit.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“).
19. Krajský soud rozhodl ve věci při jednání dne 14. 1. 2026. Obě procesní strany setrvaly na svých stanoviscích.
20. Žaloba není důvodná.
21. Stěžejní námitka žalobkyně se týká překročení mezí správního uvážení, porušení zákazu libovůle a narušení principu právní jistoty. Žalobkyně sporuje to, že žalovaný dospěl k odlišným závěrům při posuzování stejné otázky na základě stejného skutkového stavu v napadeném rozhodnutí a v Rozhodnutí o posečkání, a namítá porušení zásady rovného zacházení, když v obdobných případech rozhodl žalovaný jinak.
22. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu platí, že je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.
23. Podle § 259b odst. 2 daňového řádu platí, že správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.
24. Na prominutí úroku z posečkání nevzniká právní nárok při splnění formálních podmínek, které vyplývají z výše uvedených ustanovení (tj. žádost daňového subjektu o prominutí a úhrada daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl). Rozhodnutí o prominutí úroku a vyhovění takové žádosti, jakož i rozsah prominutí úroku, je vázáno na správní uvážení správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, čj. 4 Afs 342/2018-35 či rozsudek ze dne 8. 8. 2024, čj. 3 Afs 203/2023-43). Je nutno pamatovat na to, že nesplnění zákonné povinnosti (zde řádné vyměření daně) s sebou nese určité konsekvence, které jsou následkem jednání daňového subjektu. Případné prominutí úroku by nemělo vést k úvaze, že pozdní úhrada daně je v souladu s právním řádem a nejedná se tedy o prohřešek, ze kterého by daňovým subjektům plynuly další povinnosti. Prominutí úroku z posečkané částky je určitou výjimkou z pravidla, že se povinnosti uložené individualizovanými správními akty musí dodržet, a je zde nutnost její restriktivní interpretace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2024, čj. 3 Afs 203/2023-43).
25. Je nutno připomenout, že při správě daní je daňový subjekt tím, kdo má správně vypočítat a vyčíslit daň, správci daně ji přiznat a také ji sám zaplatit. Zodpovědnost za správné vyměření daně leží na daňovém subjektu, a proto musí být připraven nést i zákonné negativní důsledky v případě nesplnění svých zákonných povinností vůči správci daně.
26. Výkladem § 259b daňového řádu a otázkou rozsahu následného soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o prominutí úroku se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2023, č. j. 1 Afs 220/2022-37, v němž uvedl následující: „*V tomto ustanovení zákonodárce zkombinoval neurčitý právní pojem se správním uvážením. Dojde-li k naplnění neurčitého právního pojmu (důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit), neznamena to, že správní orgán musí úrok z prodlení s úhradou daně automaticky* Shodu s prvopisem se potvrzuje: J. M.

prominout. Naopak, na řadu se dostává správní uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda příslušenství daně zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení pak rovněž podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze do té míry, zda správní orgány při své úvaze nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).“

27. Rozhodnutí o prominutí úroků z posečkání je vázáno na správní uvážení příslušného správce daně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, čj. 4 Afs 342/2018-35, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, čj. 7 Afs 292/2020-23). Soudní přezkum v této oblasti není sice vyloučen, avšak nevěnuje se problematice, zda správce daně rozhodl o jednotlivých důvodech pro prominutí úroků „správně“. Soudní přezkum se zaměřuje na to, zda správce daně své uvážení založil na řádně zjištěném skutkovém stavu, zda užil zákonná kritéria (určená přímo zákonnými ustanoveními či vyplývajícími z ústavního pořádku, např. ochrana legitimního očekávání či zákaz diskriminace) a zda je jeho správní uvážení následně v rozhodnutí řádně a logicky odůvodněno.
28. Přezkum úvah žalovaného je možný zejména v tom směru, zda nevybočil z ustálené správní praxe, tj. zda jeho rozhodnutí odpovídá ustálené praxi zakotvené v pokynech GFŘ. V daném případě jde o Pokyn GFŘ-D-58, který určuje kritéria pro prominutí úroků. Krajský soud v souvislosti s tímto pokynem přezkoumává, zda jsou úvahy žalovaného učiněny v mezích správního uvážení v souladu s ustálenou správní praxí. V souladu s výše uvedenou judikaturou krajský soud shledal, že žalovaný rozhodl v mezích správního uvážení v souladu se správní praxí a že nedošlo k porušení zákonných ustanovení a principů. Námitka žalobkyně není důvodná. Bližší odůvodnění se k uvedenému podává níže.
29. Argumentace žalobkyně je ze značné části postavena na podobnosti řízení o posečkání daně a řízení o prominutí úroků z posečkání, neboť v obou řízeních vycházel žalovaný ze stejného skutkového stavu a měl dle jejího názoru hodnotit stejné okolnosti stejně. Žalobkyně namítá, že nemohlo dojít k odlišným závěrům, když žalovaný posuzoval stejné otázky na základě totožného skutkového stavu. V souvislosti s touto námitkou krajský soud podotýká, že se jedná o dvě samostatná řízení postavená na dispoziční zásadě, přičemž je účel a výsledek každého z řízení různý.
30. V rámci řízení o posečkání daně správce daně posuzuje, zda je příslušný daňový subjekt schopen splnit svoji daňovou povinnost najednou a včas. Výsledkem je pouze odlišná, a to odložená splatnost této povinnosti, která je následně v plné výši uhrazena a stát nepřichází o své příjmy do státního rozpočtu. V případě řízení o prominutí úroku z posečkání se správce daně zabývá skutečnostmi, které vedly ke vzniku příslušenství daně, a vlivem příslušenství na daňový subjekt. V tomto řízení může být daňovému subjektu částečně nebo zcela povinnost hradit úroky z posečkání prominuta a daňová povinnost tím zaniká. Jedná se tak o mimořádný prostředek ochrany. Je zřejmé, že správce daně může v rámci těchto dvou řízení dojít k odlišným závěrům, neboť vychází z odlišné právní úpravy a tu musí aplikovat na zjištěný skutkový stav.
31. K rozdílnosti výše uvedených dvou řízení je třeba dále uvést, že v každém z řízení je odlišný též předmět řízení. V případě řízení o posečkání daně byla předmětem řízení DPPO za zdaňovací období let 2019 a 2022 a v řízení o prominutí úroku z posečkané částky byly

předmětem řízení úroky z posečkané částky. Liší se tak i výše jistiny, o níž bylo rozhodováno. Úrok z posečkané částky představuje primárně roli ekonomické náhrady za prodlení s úhradou posečkané daně a má sloužit jako motivace daňového subjektu k úhradě hlavního závazku, tedy DPPO, neboť úhrada DPPO je jednou z formálních podmínek pro podání žádosti o prominutí úroků z posečkaní.

32. Žalobkyně namítá, že odlišnost závěrů žalovaného není v souladu s principem právní jistoty. Výsledek řízení o posečkaní daně ovšem není totožný s výsledkem řízení o prominutí úroku z posečkané částky, jak je popsáno výše. Nelze konstatovat, že žalobkyně byla oprávněna očekávat stejný závěr nebo obdobný závěr, který byl žalovaným učiněn v Rozhodnutí o posečkaní. Každé z těchto řízení má jiný cíl a jiný postup, kterým se žalovaný musí řídit. Žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí navíc řádně a dostatečně odůvodňuje, proč v případě prominutí úroků z posečkaní nemůže být ospravedlnitelným důvodem prodlení právě nejasná právní úprava. Žalovaný také poukázal na to, že nejednoznačnost právní úpravy nebyla jediným důvodem, proč bylo povoleno posečkaní daně.
33. Žalovaný tento argument zohlednil právě již v Rozhodnutí o posečkaní, na základě kterého povolil zpětné posečkaní, v důsledku kterého došlo k zániku úroku z prodlení, čímž se stát vzdal ekonomické náhrady, kterou by žalobkyně jinak byla povinna zaplatit. Výše úroku z posečkaní odpovídá polovině úroku z prodlení. Žalovaný tedy poukázal na poměrně značné „úlevy“ pro žalobkyni, které představují ztrátu ve veřejných rozpočtech. Žalovaný ovšem také dodává, že tímto nijak nezpochybnil právní úpravu převodních cen; pouze vzal na vědomí její komplikovanost při aplikování daňovými subjekty. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že nejednoznačnost právní úpravy byla jedinou příčinou vzniku prodlení. Žalovaný zdůraznil, že správné nastavení převodních cen mezi spojenými osobami, kontrola transakcí a vztahů v rámci skupiny podniků a analýza obvyklé tržní ziskovosti srovnatelných, nespojených společností, ač nepochybně představuje poměrně složitý proces, je povinností daňového subjektu a chybné stanovení nemůže být dáno k tíži správci daně. Postupem žalovaného tedy nedošlo k narušení principu právní jistoty, ani případného legitimního očekávání, které se váže k ustálené správní praxi dané Pokynem GFŘ-D-58, neboť žalobkyně nemohla bez dalšího očekávat stejný výsledek jako v Rozhodnutí o posečkaní. I přesto, že se jedná o podobnou problematiku, která vychází ze stejného skutkového základu, je žalovaný povinen posuzovat obě žádosti individuálně ve vztahu k příslušným postupům a cílům, které se v jednotlivých řízeních od sebe liší, jak již bylo popsáno. V odůvodnění jednotlivých rozhodnutí tak žalovaný může dojít k rozdílným závěrům v rámci svých úvah.
34. Důvodová zpráva k zákonu č. 267/2014 Sb. [II. zvláštní část, k bodu 34 (§ 259a až § 259c)] uvádí k otázce ospravedlnitelných důvodů prodlení dle § 259b daňového řádu následující: *„Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje probřesek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nahlíženo jako na probřesek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti*

daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto.“

35. Pokyn GFŘ-D-58 vymezuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat ospravedlnitelné důvody prodlení, pro které následně může správce daně úroky z posečkaní prominout. Ospravedlnitelné důvody prodlení jsou ve vztahu k úrokům vymezeny demonstrativním výčtem šestnácti případů v kapitole IV.2 Pokynu. Ani pod jeden z nich nejednoznačnost právní úpravy nespadá. Sluší se poznamenat, že na případ žalobkyně byl aplikován důvod 4. dle tabulky „*Daňovému subjektu svědčilo posečkaní úhrady daně, k níž se váže úrok z posečkané částky, o jehož prominutí je žádáno*“ a bylo rozhodnuto o prominutí úroků z posečkané částky v rozsahu 20 %.
36. Nejednoznačnost právní úpravy mohla být teoreticky podřazena pod jiné důvody, které nejsou v Pokynu GFŘ-D-58 výslovně uvedeny. Správce daně je povinen tyto důvody ve svém rozhodnutí řádně posoudit a zabývat se jimi, pokud je žadatel v žádosti uvádí. Jak vyplývá z výše uvedené důvodové zprávy a z bodu IV.2 Pokynu, musí se jednat o výjimečný případ, který je omluvitelný, a představuje pouze formální prohřešek.
37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 uvedl, že zvážil případné prominutí úroku z posečkaní nad rámec Pokynu GFŘ, ale nedospěl k závěru, že by se jednalo o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný ani se nejedná o případ, který představuje pouze formalistický prohřešek. Žalovaný v odůvodnění poukázal na skutečnost, že i když se jedná o náročnou problematiku a tato náročnost je žalovanému z jeho činnosti známá, je na odpovědnosti žalobkyně zajistit, aby došlo ke správné aplikaci právní úpravy, a nelze přisuzovat její pochybení správci daně. Závěrem žalovaný konstatoval, že s přihlédnutím k dlouhodobé správní praxi nejde o případ takového charakteru a intenzity, aby se jednalo o ospravedlnitelný důvod nad rámec Pokynu GFŘ. Naopak kdyby prominutí ve větším rozsahu přiznal, jednalo by se dle žalovaného o selektivní vybočení ze zavedené správní praxe a mohlo by to být považováno za nepřiměřenou podporu. Žalovaný se tedy řádně vypořádal s navrhovaným důvodem, který posoudil v rámci správní praxe a logicky odůvodnil neuplatnění takového důvodu k prominutí úroků z posečkaní. Krajský soud neshledal, že by jednáním žalovaného došlo k překročení mezí správního uvážení či nedodržení zákonných kritérií, přičemž žalovaný svůj závěr logicky odůvodnil a libově se tak nedopustil.
38. K pochybení daňového subjektu při aplikaci právní úpravy uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2024, čj. 5 Afs 207/2023-41, následující: „*Pochybení daňového subjektu při aplikaci relevantní právní úpravy (které navíc stěžovatel, jak již bylo uvedeno, popisuje různým a zčásti rozporným způsobem) nelze bez dalšího považovat za ospravedlnitelný důvod prodlení s úhradou daně. Obecně je na daňovém subjektu, aby svou daň správně přiznal a odvedl a v případě potřeby k tomu využil i odbornou pomoc daňového poradce. Opačný výklad, podle něhož by nesprávná aplikace relevantní právní úpravy obecně představovala ospravedlnitelný důvod prodlení, by ve svém důsledku vedl k vyprázdnění institutu úroku z prodlení, neboť by v podstatě vždy bylo možné žádat jeho prominutí s odůvodněním, že daňový subjekt při podávání daňového přiznání nesprávně vyložil právní úpravu nebo opomněl některou relevantní skutečnost.*“ Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že nelze určit výše uvedený důvod jako ospravedlnitelný důvod prodlení, neboť nelze omluvit nesprávnou aplikaci právní úpravy daňovým subjektem. Jako podpůrný argument lze uvést, že Shodu s prvopisem se potvrzuje: J. M.

žalobkyně mohla předejít nesprávné aplikaci právní úpravy, pokud by podala řádnou žádost o závazné stanovisko k posouzení způsobu, jakým byla vytvořena cena sjednávaná mezi spojenými osobami. Nelze obecně označit složitost právní úpravy jako dostatečný omluvitelný důvod pro prominutí úroků, jak vyplývá z výše uvedené judikatury.

39. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2024, čj. 6 Afs 158/2023-35, na který žalobkyně odkazuje v podané žalobě, krajský soud uvádí, že tento rozsudek není aplikovatelný na projednávanou věc. Citovaná část uvedeného rozsudku se pouze obecně zmiňuje o možnosti označení nejednoznačnosti právní úpravy za ospravedlnitelný důvod prodlení, ale nijak blíže nerozebírá, za jakých konkrétních podmínek by musela taková situace nastat. Odkazovaný rozsudek se týká skutkově zcela odlišného případu a žalobkyní poukazovaná věta nemůže mít žádné širší judikatorní uplatnění. Rozsudek se netýkal situace, v níž by správce daně či soudy konstatovaly, že nejednoznačnost právní úpravy je či není ospravedlnitelným důvodem prodlení, který má či nemá vést k prominutí příslušenství daně nad rámec Pokynu GFŘ. V nyní projednávaném případě žalovaný tento žalobkyní vznesený důvod řádně vypořádal a neshledal jej případným pro navýšení rozsahu prominutého příslušenství. Uvedené posuzoval v rámci skutkových okolností daného případu. S tím se krajský soud zcela ztotožnil.
40. Žalobkyně uvádí v souvislosti s ospravedlnitelným důvodem nad rámec Pokynu GFŘ-D-58, že se do prodlení nedostala svojí liknavostí, nezodpovědností nebo úmyslným chováním. Poukázala na její aktivní chování vůči žalovanému, se kterým aktivně spolupracovala a dobrovolně podala dodatečná daňová přiznání i přes to, že věřila ve správnost svých předchozích daňových přiznání. Toto jednání žalobkyně ovšem nelze posoudit jako důvod, který by měl vést k prominutí úroku z posečkání ve větším rozsahu. Daňová spolehlivost daňového subjektu je jednou z podmínek pro prominutí úroků a nelze k ní přistupovat jako k samostatnému omluvitelnému důvodu. Žalobkyní zmiňované okolnosti představují pouze podmínky, při jejichž nesplnění vůbec nelze k prominutí úroků přistoupit (srov. § 259c odst. 2 daňového řádu), nelze je tedy považovat za okolnosti, které by měly nasvědčovat úplnému prominutí úroků. Nelze též odhlížet od toho, že úrok z prodlení a úrok z posečkané částky, vedle funkce motivační k včasné úhradě daně, plní též funkci kompenzační, tj. představují přiměřenou náhradu za to, že státní rozpočet v důsledku prodlení daňového subjektu nemohl s částkou splatné daně po určitou dobu nakládat, zatímco daňový subjekt se (v důsledku toho, že částku splatné daně zadržoval) do určité míry obohatil.
41. Žalobkyně dále v rámci námitky překročení mezí správního uvážení namítala odlišné názory žalovaného i ve věci ekonomických poměrů žalobkyně. Podle žalobkyně žalovaný dospěl k nelogickému závěru, že její ekonomická situace není tíživá ve vztahu k prominutí úroků z posečkání, a to i přesto, že žalovaný v Rozhodnutí o posečkání shledal ekonomickou situaci žalobkyně jako důvod pro povolení posečkání daně.
42. Podle § 259b odst. 3 daňového řádu platí, že při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.
43. Terminologie výše uvedeného ustanovení vychází z předchozí právní úpravy daňového řádu z § 157 odst. 7, ve znění účinném do 31. 12. 2014. Obě ustanovení hovoří o zohlednění ekonomických nebo sociálních poměrů daňového subjektu zakládajících tvrdost

uplatněného úroku. Krajský soud proto poznamenává, že lze uplatnit v souvislosti s § 259b odst. 3 daňového řádu i judikaturu týkající se dříve účinného § 157 odst. 7 daňového řádu.

44. K výkladu neurčitých právních pojmů obsažených v již neúčinném ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu (a tedy i v účinném § 259b odst. 3 daňového řádu) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 Afs 101/2014-36, č. 3201/2015 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „pojmy „ekonomických a sociálních poměrů daňového subjektu“, jakož i „tvrdoosti uplatněného úroku“ mají neostré hranice, což již samo o sobě vytváří správnímu orgánu určitý prostor k výkladu, který se bude opírat ve své podstatě o mimoprávní, a sice ekonomické, sociální, etické a jiné podobné úvahy aplikujícího orgánu.“ Tyto neurčité právní pojmy jsou dotvářeny správní praxí, která blíže upřesňuje zákonné podmínky pro posouzení rozsahu, ve kterém budou úroky prominuty. Správní praxe je v projednávané věci představována právě Pokynem GFŘ-D-58 a při posouzení postupu žalovaného je možné z kritérií tohoto pokynu vycházet.
45. Mezi stranami není sporu o tom, že došlo k naplnění podmínky pro posouzení ekonomické situace žalobkyně, neboť žalobkyně naplnila jeden z ospravedlnitelných důvodů uvedených v Pokynu GFŘ-D-58, když jí svědčilo posečkaní úhrady daně, k níž se váže úrok z posečkané částky, o jehož prominutí je žádáno. Žalobkyně se tohoto kritéria ekonomické situace také dovolávala ve své Žádosti. Formální podmínky byly tedy řádně naplněny a žalovaný byl povinen posoudit v napadeném rozhodnutí, zda je ekonomická situace žalobkyně natolik tíživá, že zakládá tvrdost úroků z posečkané částky.
46. Podle čl. IV.4. Pokynu GFŘ-D-58 jsou ekonomické nebo sociální poměry zakládající tvrdost úroků kritériem, které může modifikovat procentuální ohodnocení zjištěné podle čl. IV.2., a posouzení jeho naplnění je dáno skutkovým stavem ke dni vydání rozhodnutí o žádosti. Pokyn GFŘ-D-58 v čl. IV.4. odst. „relevantní skutečnosti“ v bodě 2 uvádí skutečnost, na kterou je správce daně při posuzování povinen brát zřetel. Tento bod zní: „2. *Existence důvodu k posečkaní. Daňový subjekt by splňoval některý z důvodů dle § 156 daňového řádu pro posečkaní s úhradou daně, k níž se váže úrok z prodlení nebo z posečkané částky, o jehož prominutí je žádáno, nebo s úhradou samotného příslušenství, o jehož prominutí je žádáno. Daňovému subjektu náleží zvýšení procentuálního ohodnocení ve výši 50 %.*“ Splnění uvedeného důvodu je zapotřebí posuzovat nově v souvislosti s úhradou úroků z posečkaní, a to ke dni vydání rozhodnutí o prominutí úroků z posečkaní. Toto kritérium není automaticky splněno tím, že správce daně shledal důvod pro posečkaní daně v předchozím řízení o posečkaní podle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu, podle něhož platí, že na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkaní úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky, pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu. Musel by být shledán jeden z důvodů pro posečkaní podle § 156 odst. 1 daňového řádu v souvislosti s úhradou úroků z posečkaní. Naplnění tohoto důvodu je správcem daně posuzováno na základě podkladů, které jsou součástí daňového spisu daňového subjektu, z tvrzení uvedených v žádosti a z dalších důkazů, které daňový subjekt ke své žádosti přiloží. Daňový subjekt je tedy povinen své tvrzení o své současné ekonomické situaci řádně doložit a v případě, že z daných podkladů nebude dané tvrzení doloženo, je povinen nést negativní výsledek ve věci.
47. Krajský soud v souvislosti s posouzením, zda žalovaný postupoval v mezích správního uvážení a dodržoval dané zákonné podmínky, opět uvádí, že řízení o posečkaní daně a řízení

Shodu s prvopisem se potvrzuje: J. M.

o prominutí úroku z posečkané daně jsou dvě odlišná řízení, jejichž účely a cíle nejsou obdobné. Je možné poznamenat, že se v rámci obou těchto řízení jedná o jednorázovou úhradu určité částky, ovšem zcela odlišné hodnoty, neboť doměřená daň, o jejíž posečkání žalobkyně žádala, se pohybuje v řádu desítek milionů Kč, zatímco úrok z posečkané částky je v řádech milionů Kč. Správce daně musí tedy přihlídnout zejména ke schopnosti daňového subjektu uhradit danou částku najednou bez toho, aniž by tato úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu. Je tedy zřejmé, že bude odlišná situace v obou řízeních, pokud se jedná o zcela odlišnou výši částek, které je daňový subjekt povinen uhradit. Nelze tedy souhlasit s námitkou žalobkyně, že by žalovaný postupoval v rozporu s principem legitimního očekávání, neboť není dáno, že by výsledek řízení o posečkání daně předurčoval závěr správce daně v rozhodnutí o prominutí úroků z tohoto posečkání.

48. Žalobkyně ke své Žádosti připojila následující důkazy: výpisy z bankovních účtů daňového subjektu k 30. 9. 2024, inventarizaci pokladny k 30. 9. 2024, výhled cash-flow do ledna 2025, rozhodnutí o posečkání ze dne 19. 6. 2024. Žalovaný uvedl, že si z předložených důkazů utvořil rámcovou aktuální představu o majetkové, finanční a ekonomické situaci daňového subjektu ke zhodnocení naplnění podmínek vyplývajících z § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Povinnost odůvodnit svá tvrzení a prokázat tíživou ekonomickou situací ovšem zůstává na daňovém subjektu. Žalovaný není povinen obstarávat si další důkazy o skutkovém stavu věci z jeho úřední povinnosti podle § 92 daňového řádu.
49. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že vychází z uvedených podkladů, přičemž dle predikce cash flow k lednu 2025 sice nevykazovala optimální hodnoty, i přes to byla schopna pojmout úhradu splátek posečkané daně ve výši cca 6 mil. Kč. Částka úroků z posečkané částky za zdaňovací období roku 2019 a roku 2022 činila celkem 4 007 901 Kč, tedy zhruba dvě třetiny výše měsíční splátky posečkané daně. Žalovaný dále uvedl, že z předložených důkazů nevyplývá, že by úhrada úroků z posečkání představovala pro žalovanou vážnou újmu. Žalobkyně podle žalovaného neprokázala, že tvrzená újma vznikne přímo v důsledku uhrazení předmětného úroku a že by dosáhla takové intenzity, aby by ji bylo možné označit za vážnou. Z Pokyny GFR-D-58 jednoznačně vyplývá, že v případě nedoložení svých tvrzení, nese daňový subjekt riziko negativního rozhodnutí ve věci (čl. V). Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný nedisponoval důkazy, které by prokazovaly tíživou finanční situaci žalobkyně, ze které by bylo patrné, že by její ekonomická situace zakládala tvrdost úroků z posečkání, a vycházel při posuzování tohoto důvodu pro prominutí úroků z dat, které neprokázaly tíživou ekonomickou situaci žalobkyně v souvislosti s úhradou úroků z posečkání, postupoval žalovaný v souladu se správní praxí a v mezích správního uvážení, když rozhodl o nenavýšení prominutí úroků z posečkání o dalších 50 %; své závěry náležitě a srozumitelně odůvodnil na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí.
50. Jak již bylo uvedeno, žalovaný zhodnotil ekonomickou situaci žalobkyně na základě jí předložených aktuálních podkladů a odůvodnil, proč má za to, že úhrada 4 milionů Kč na úrocích pro ni neznámá vážnou újmu. Žalobkyně mohla a měla prokázat další nepříznivé okolnosti (např. hrozba propouštění zaměstnanců apod.); žalovaný by pak byl povinen takové skutečnosti posoudit.
51. Krajský soud zhodnotil, že odůvodnění nenaplnění důvodu pro prominutí úroků z posečkání ve větším rozsahu (o dalších 50 %) ob stojí a nic nenasvědčuje tomu, že by bylo vybočeno z mezí správního uvážení nebo že by bylo správní uvážení zneužito. Ekonomická

Shodu s prvopisem se potvrzuje: J. M.

situace žalobkyně byla ve vztahu k jednotné úhradě úroků z posečkáni řádně zhodnocena a logicky odůvodněna, neboť žalovaný uvedl, z jakých podkladů a z jakého skutkového stavu vycházel a proč učinil tento závěr. Žalovaný ale není při posuzování ekonomické situace povinen domýšlet, zda se situace žalobkyně ztížila, pokud nedisponuje jednoznačnými podklady, které by toto tvrzení potvrzovaly. Žalovaný si nemůže domýšlet reálnou situaci žalobkyně, pokud nemá doloženy žádné další okolnosti a důvody ohrožení podnikání žalobkyně. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nebylo učiněno v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti rozhodnutí a netrpí tedy vadou nezákonnosti.

52. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně měla dostatek času opatřit si finanční prostředky k úhradě úroků z posečkáni, a to např. prodejem majetku či sjednáním úvěru, šlo o doporučení, nikoliv o rozhodovací důvod. Ač krajský soud chápe složitost situace žalobkyně, nelze její argumenty proti uvedenému doporučení žalovaného brát v potaz.
53. K námitce žalobkyně týkající se porušení zásady rovného zacházení krajský soud uvádí, že není důvodná. Zásada rovného zacházení je také označována jako právo na respektování rovnosti mezi lidmi a je úzce spjata s pojmem diskriminace. *„Zásada rovnosti vychází ze vznešené ideje, že všichni lidé by měli mít právo, aby k nim bylo v různých životních situacích přistupováno rovným a spravedlivým způsobem, měli stejné příležitosti k společenskému i pracovnímu uplatnění a v konečném důsledku tedy i stejné šance vést kvalitní a šťastný život.“* (TOMŠEJ, J., POLÁK, P., KOLDINSKÁ, K., PRESSEROVÁ, P. *Zákon o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Praktický komentář.* Wolters Kluwer. Žalobkyně uvádí zásadu rovného zacházení v souvislosti s odlišnými závěry žalovaného v Rozhodnutí o posečkáni a v napadeném rozhodnutí. V souvislosti s touto argumentací žalobkyně ovšem nelze tuto zásadu uplatnit. Ve světle této zásady se jedná o stejný přístup správce daně v rámci výše uvedených řízení ke všem daňovým subjektům tak, aby nedocházelo k jejich rozdílnému postavení. Žalobkyně toto vůbec nenamítala a zásadu rovného zacházení uplatnila pouze na odlišnost závěrů žalovaného, které nejsou s touto zásadou nijak provázány.
54. Ostatně tím, že žalovaný postupoval striktně dle Pokynu GFŘ a sledoval zavedenou správní praxi, jednoznačně deklaroval svůj zájem na tom, aby obdobné případy byly posuzovány stejně, aby nedocházelo k excesům při rozhodování o prominutí příslušenství daně, aby bylo postupováno jednotně a objektivizovaně a nedocházelo k porušení zákazu diskriminace. Při tomto rozhodování je žalovaný povinen dbát, aby nedůvodně neposkytl daňovému subjektu nepřiměřenou podporu, kde pro to nejsou dány důvody.
55. Jak již krajský soud uvedl výše, žalovaný postupoval v souladu se zákonem a v mezích správního uvážení. Žalovaný došel k řádnému rozhodnutí o částečném prominutí úroků z prodlení v procentuálním ohodnocení 20 % na základě naplnění ospravedlnitelného důvodu prodlení podle Pokynu GFŘ-D-58. V napadeném rozhodnutí se věnuje jednotlivým žalobkyniným uplatněným důvodům pro prominutí úroků z posečkáni, které ve svém odůvodnění blíže rozebírá, a logicky popisuje své úvahy o tom, zda došlo k naplnění důvodu pro prominutí či nikoliv a v jakém rozsahu. Úvahy žalovaného jsou založeny na žalobkyniným doloženém skutkovém stavu. Žalovaný postupoval podle Pokynu GFŘ-D-58, tedy podle ustálené správní praxe, a učinil rozhodnutí v mezích zákona. Úvahy žalovaného nepředstavují libovůli správního orgánu a jsou řádně a logicky odůvodněné.

Shodu s prvopisem se potvrzuje: J. M.

56. Žalobkyně v replice uvedla, že daň za předmětná zdaňovací období dodatečně přiznala zcela dobrovolně bez jakéhokoliv zásahu správce daně. Přitom má za to, že tato dobrovolnost by měla být zohledněna v rámci důvodu pro prominutí úroků z posečkané daně nad rámec Pokynu GFŘ. Tato námitka nebyla uvedena v podané žalobě.
57. Podle § 71 odst. 2, věty třetí s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6. 2. 2025. Poslední den pro uplatnění všech žalobních bodů byl den 6. 4. 2025, což byla neděle, a proto bylo posledním dnem pondělí 7. 4. 2025. Nová námitka byla vznesena v replice až dne 29. 5. 2025, tj. z hlediska včasnosti uplatnění nových žalobních bodů opožděně. Opožděně uplatněným žalobním bodem se proto krajský soud nemohl zabývat.
58. Je nutno zdůraznit, že ač žalobkyně v žalobě na str. 3 zmínila, že důvodem pro prominutí úroků z posečkané daně je dle bodu 7 čl. IV.2 Pokynu GFŘ dodatečné daňové tvrzení podané bez ingerence správce daně, následně na téže straně žaloby uvedla, že k tomuto důvodu pro prominutí nic nenamítá. Z toho důvodu se uvedeným krajský soud nezabýval, neboť se striktně držel vymezených žalobních bodů.

V. Závěr a náklady řízení

59. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 14. ledna 2026

Mgr. Kateřina Bednaříková v. r.
předsedkyně senátu